

www.jollibre.com

© Del text: 2020, Alegria Julià

© De les il·lustracions: 2020, Miguel Bustos

© D'aquesta edició:

2020, Santillana Infantil y Juvenil, S. L. i Grup Promotor, S. L.

Carrer de les Ciències, 73 (Districte econòmic Plaça d'Europa)

08908 L'Hospitalet de Llobregat

Telèfon: 93 230 36 00

ISBN: 978-84-16661-89-3

Dipòsit legal: M-9.224-2020

Printed in Spain – Impres a Espanya

Primera edició: juny de 2020

Directora de la col·lecció:

Maite Malagón

Editora executiva:

Yolanda Caja

Direcció d'art:

José Crespo i Rosa Marín

Projecte gràfic:

Marisol del Burgo, Rubén Chumillas, Julia Ortega,

Álvaro Recuenco i Laura Ruiz

Les matèries primeres utilitzades en la fabricació d'aquest llibre són reciclables i compleixen àmpliament amb la normativa europea de sostenibilitat, economia circular i gestió energètica.

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només es pot fer amb l'autorització dels seus titulars, llevat d'excepció prevista per la llei. Si en necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment, adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org).

Tots sis

Històries certes i certes històries

Alegria Julià i Danés

Il·lustracions de Miguel Bustos

jollibre

*Llegir no omple el meu temps; llegir
omple i afegeix valor a la meva vida!*

EMILI TEIXIDOR

*L'important no és llegir des de ben
petits, quan abans millor, sinó gaudir
amb allò que es llegeix.*

DAVID BUENO

*A la memòria de les meves mestres, que
em van iniciar en el meravellós món de
la lectura i l'escriptura.*

*Als alumnes que he tingut al llarg de tants
anys de docència, amb l'esperança que els
hagi contagiats, ni que sigui una mica, el
gest tan fantàstic d'obrir un llibre i llegir.*

Els Sis Emes

Som al primer dia de curs. És l'hora de dinar. 11
Aquesta conversa té lloc al menjador de l'escola.

—A veure, tu ets la Mercè Mas, oi? —diu la Judit, la nova monitora de menjador tot mirant les llistes que té a la mà.

—Sí —respon la Mercè.

—I el Miquel Mas, on és?

—Aquí! —respon el noi.

—Molt bé. Doncs els germans Mas avui seureu els encarregats de portar les gerres d'aigua a les taules.

—D'acord, però no som germans, nosaltres —aclareix la Mercè.

—Ah, no? —respon la monitora estranyada mentre se'ls mira ara a l'un, ara a l'altre—.

Com que tots dos us dieu Mas... I a més us assembleu...

—Som cosins —puntualitza el Miquel—. És que el seu pare i el meu són germans, saps?

—Ah... —diu mig convençuda la Judit, però no del tot.

12 La Mercè, que ja es veu a venir que la Judit es farà més d'un embolic amb els germans i els cosins, creu necessari fer-li algun aclariment sobre tots els membres de la seva família que hi ha a l'escola.

—Mira Judit, en aquestes llistes hi trobaràs sis Mas —li diu tot assenyalant els papers que té la monitora entre les mans.

—Sis? Caram, quina coincidència! —exclama la Judit sorpresa.

La Mercè continua impassible la seva explicació:

—No, no, no és cap coincidència. T'explico: Jo tinc dos germans més petits, el Marc i la Maria, i ens diem Mas Roca. Mira, mira les llistes de classe.

—Sí, sí, ara ho veig... —diu convençuda mentre fulleja les llistes—. Un és a segon i l'altre a primer.

—Correcte. I els germans del Miquel són la Marta i el Marçal —continua explicant la Mercè—. Ells es diuen Mas Roure.

Mentre dura l'explicació, la Judit no para de girar i capgirar les llistes de menjador per tal de comprovar tots els noms.

—La Marta la tinc a quart... —comenta dubtant i continua com si pensés en veu alta—. Com que tots aneu a cursos diferents, podríeu ben bé, ser germans.

—Sí, es veritat —diu la Mercè, mentre segueix escoltant la Judit, per comprovar si se'n surt.

—I el Marçal? A quina llista és el Marçal? —pregunta atabalada la Judit. Ara es comença a posar nerviosa buscant aquest nom entre els papers que té a les mans.

—És que el Marçal encara és a parvulari, té cinc anys —aclareix el Miquel.

—Ah... —respira tranquil·la la monitora—. Per això no el tinc a les llistes de primària.

La Judit no s'ha fixat en una altra coincidència. Els sis cosins mai no s'han pogut marcar la roba, ni els llibres, ni altres materials només amb les inicials, perquè totes les etiquetes serien iguals: MMR.

14

Resulta que tots sis tenen un nom que comença per M. Els pares respectivament no ho van fer pas expressament, només que havien decidit de posar als seus fills el nom d'un avi o d'una àvia. I la casualitat va fer la resta. Els avis paternals es diuen Miquel i Mercè, i els avis materns són el Marc i la Maria per la banda dels Roca, i Marçal i Marta pel cantó dels Roure. Vet aquí les sis emes.

És per això que l'àvia Mercè diu que els seus nets formen el terrible Club de les sis emes perquè quan s'ajunten sempre en fan alguna de sonada. El que no se li acut a un, s'ho empesca l'altre.

La bona dona se sent feliç amb la casa plena de quitxalla. I com que els avis Mas viuen a

pagès, els nets tenen molt d'espai i molt camp per córrer, mai tan ben dit. Els sis cosins hi van molt sovint, a la masia.

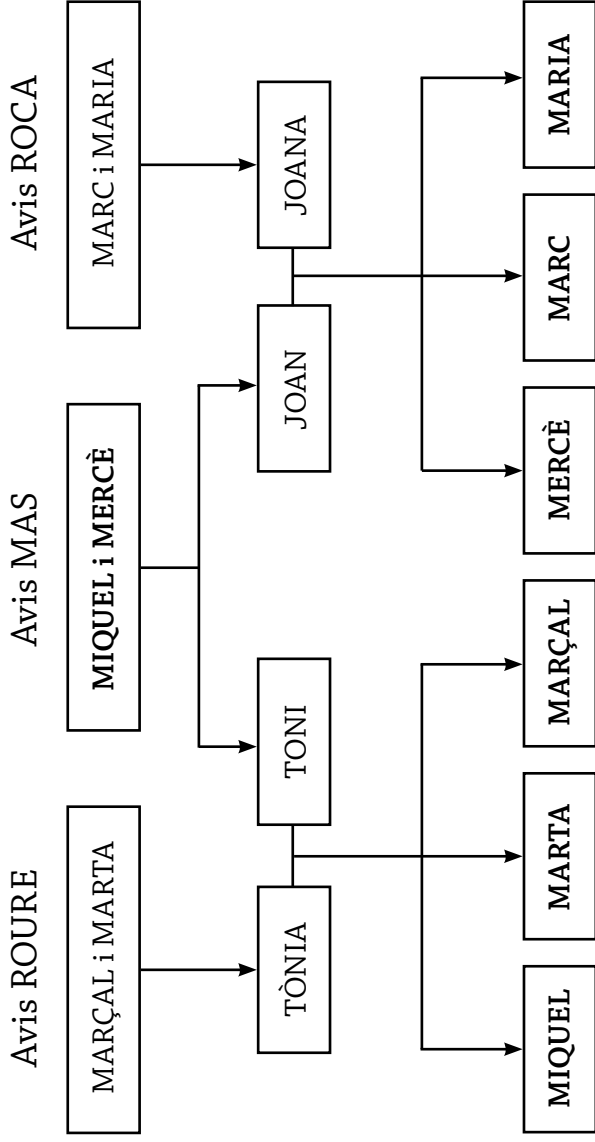
Ara no hi ha animals. Abans, quan tenien cura del bestiar, treballaven molt durant tota la jornada, era una feina molt feixuga i massa lligada. Ara, amb l'hort i el jardí ja en tenen prou, els avis. Ah, però això sí, tenen un gat, el Boleta. Un bon dia va aparèixer a la masia, anava ben perdut, i l'àvia va decidir adoptar-lo. Entre tots els nets van acordar de posar-li aquest nom, Boleta, perquè sempre el trobaven per tots els racons, cargolat, fet una boleta de pèl i roncant plàcidament.

Els sis cosins han viscut moltes aventures en aquesta masia. També els han passat coses a la vila on viuen ells, i en altres indrets una mica més allunyats. Històries certes, que molta gent recorda, i també certes històries que resulten difícils de creure. No se sap ben bé si han passat de debò o si són fruit de la fantasia i de la imaginació que tots plegats tenen.

A continuació, trobareu relatades moltes d'aquestes històries que van passar al llarg d'un any, i que l'àvia Mercè va recopilar i escriure. Algunes, li va ser molt fàcil d'escriure-les perquè ella mateixa les havia viscudes. D'altres, les va saber perquè els protagonistes, els seus nets, les hi van explicar. Sempre li ha agradat molt escoltar els nets i ho ha fet amb aquell interès i aquella il·lusió que caracteritza les àvies i els avis, que tenen una paciència infinita que mai se'ls esgota.

Per tal que tu, estimat lector, estimada lectora, no et perdis amb tots els noms d'aquesta colla de germans i cosins (com li va passar a la Judit a començament de curs), tot seguit trobaràs un arbre genealògic que situa cada personatge al seu lloc, segons l'ascendència familiar.

ARBRE GENEALÒGIC DELS SIS COSINS

Setembre
Jugant per l'era

Fa bon temps. Avui els sis cosins han decidit jugar a fet i amagar per l'era de la masia dels avis. El Marc, que és a qui li toca parar, se situa davant del xiprer. Es recolza al tronc i amaga el cap entre els braços mentre compta fins a vint. 19

—Torna a començar. Has de comptar més a poc a poc! —s'exclama la Mercè—. Si no, no tenim temps d'amagar-nos.

—Ei, ei! Però no us en podeu anar molt lluny —aclareix el Marc—. Només val al voltant de la casa. Si algú se'n va a l'hort o cap al bosc, pararà ell. Entesos? I tu, Marçal, no et quedis darrere l'arbre, que et conec i sempre fas la mateixa jugada.

Al petit Marçal no li cal l'advertiment del seu cosí. Avui ha trobat el lloc perfecte. Segur que trigaran molt a descobrir-lo.

—Està bé. Va, comença! —s'impacienta la Marta, que ja té pensat un bon amagatall i no vol que ningú no li prengui.

20 —... i vint! —crida el Marc, i de seguida es posa a buscar amb la mirada sense allunyar-se gaire de l'arbre.

—Un, dos, tres, Miquel i Maria! Sortiu, que us he vist.

—No és veritat! —crida el Miquel—. On som?

—Sou darrere del paller, tramposos! —i s'acosta cap a ells.

La Marta aprofitant que el seu cosí s'ha allunyat de l'arbre, surt disparada del seu amagatall i arriba al xiprer:

—Un, dos, tres, salvats per tots!

La Mercè també vol fer el mateix però no hi és a temps, el Marc la veu i corre com un esperitat fins al tronc de l'arbre.

—Un, dos, tres, Mercè. Pares tu.

—Falta el Marçal. Potser ell em salvarà.

El Marc ha de trobar el seu cosí, sigui com sigui. No vol tornar a parar. Veu una ombra darrere del pou.

—Un, dos, tres, Marçal, darrere el pou.

—Has trencat l'olla! Has trencat l'olla! —crien tots.

El Marc s'ha equivocat, al costat del pou no més hi ha el Boleta que refrega el llom a la pedra mentre s'estira fent mandres.

—Va, Marçal, ja pots sortir, que torna a parar el Marc —diu la Maria.

Però el Marçal no apareix. Ara són tots els qui s'ha posat a buscar-lo. Donen la vota a tota la casa, fins i tot entren fins a la cuina menjador però no el troben. Es comencen a neguitejar. La Mercè avisa els avis que, deixant-ho tot, s'afegeixen de seguida a la recerca. Passa l'estona i res. Tot és inútil. Tothom es posa a cridar: Marçal!, Marçaaaaal!

—On es deu haver ficat, aquesta criatura? —s'exclama l'avi.

—No ho ha dit a ningú, on s'amagaria? —pregunta l'àvia.

Tot són negatives. De sobte, la mirada de l'àvia topa amb el pou.

—Mare de Déu santíssima! El pou! Deu haver caigut al pou!

Ara sí que l'esglai s'apodera de tots.

22 —No pot ser! És impossible! —diu l'avi, que no s'ho vol creure—. Com pot haver arribat fins a la boca del pou?

—El Marçal s'enfila per tot arreu —diu el seu germà Miquel—. La mare sempre el troba als llocs més impensats. Fins i tot, a l'escola un migdia, la Judit es va espantar molt quan el va veure enfilat dalt de l'armari on hi ha les safates, per poc no li cauen totes a sobre.

Així, doncs, hi ha moltes possibilitats que els temors de l'àvia siguin certs. Tothom s'aboca al pou i el crida. Les veus ressonen i tornen a pujar buides. No hi ha resposta. Potser està inconscient. I si s'ha ofegat? Quin patiment! I quina angoixa!

Cada un dels nens se sent una mica culpable per haver-lo deixat sol. És massa petit i és tan eixebrat que no pensa en res de bo.

Amb tot això, ja ha passat més de mitja hora. Comença una gran mobilització. Venen els veïns.

—Hem de baixar al fons del pou. És l'única manera de comprovar com està —diu l'avi desesperat.

24

—Tu no pots pas baixar! —s'exclama l'àvia Mercè—. No veus que hi hauria una altra desgràcia. Hem de trucar de seguida en Toni i la Tònia. Els seus pares han de saber què passa.

Algú diu que s'ha d'avisar els bombers, que aquesta tasca de baixar al pou, l'ha de fer un especialista.

Mentrestant, tots els nens, els germans i els cosins, s'han escampat per l'era i per l'entrada de la masia. S'aferren a l'esperança que no ha caigut al pou. Per això continuen cridant:

—Marçal!, Marçaaaaal!

De cop la Marta sent una veueta:

—Soc aquí...

—Calleu, calleu, que he sentit alguna cosa —diu alterada i seguidament crida amb tota la seva força—. Marçaaaal!

—Soc aquí!

Ara la veueta del Marçal s'ha sentit clarament i nítidament, però no prové pas del pou. Tothom es gira. És allà!, palplantat davant la porta de la masia, amb un somriure d'orella a orella.

25

Les manifestacions d'alegria duren ben poc perquè de seguida deixen pas a la indignació col·lectiva.

—On t'havies ficat, tros d'ase? —li pregunta exasperat el seu germà Miquel.

—Però, que no ens senties, poca-solta? —el renya la Marta.

—Quina barra que tens! Tots aquí patint i tu fent-te el sord! —li recrimina la Mercè.

—Aquesta me la pagaràs! —li crida el Marc—. Això no es fa.

—No s'hi val espantar-me així! —li retreu la Maria—. M'has fet plorar.

El somriure d'en Marçal es va esvaint per moments. Està desorientat. No és conscient d'haver fet cap malifeta. A ell també li venen unes ganes de plorar que no pot controlar.

L'àvia s'hi apropa per fer-li una abraçada. Ella sí que l'entén, i el salva, i el defensa de les urpes de tots els germans i cosins, que se'l volen menjar cru.

26

—Deixeu que s'expliqui, pobre criatura —diu l'àvia mentre continua protegint-lo amb els seu braços.

Finalment, es calmen una mica els ànims i el nen pot parlar i explicar què ha passat. Havia entrat a dins la casa. Estava molt content perquè havia trobat un amagatall molt bonic i no volia sortir-ne fins que el trobessin. I s'estava tan quiet que s'hi havia quedat adormit.

—Però on eres, dimoni? —S'impacienta l'avi, que està indignat per la mala estona que li ha fet passar—. Hem buscat per tot arreu. Fins i tot ens pensàvem que havies caigut al pou! On t'has amagat?

—Avi, és que m'he recordat del conte de les set cabretes, aquell que tu m'expliques sempre i, igual que la cabreta petita, m'he amagat a dins del rellotge de paret. Com que soc el més petit de tots...